

Ταξικοί αγώνες στα πανεπιστήμια η περίπτωση της φοιτητικής λέσχης του ΑΠΘ

Το εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεί ιστορικό προϊόν της καπιταλιστικής εξέλιξης, τόσο ως προς το *τι διδάσκεται*, όσο και ως προς το *πώς διδάσκεται*. Τόσο ως προς το περιεχόμενο της εκπαίδευσης, όσο και ως προς τις μορφές της. Το πανεπιστήμιο, όπως και κάθε άλλη βαθμίδα, διαμορφώθηκε σε ευθεία αναλογία με τις “γνωσιολογικές”, ιδεολογικές και πειθαρχικές ανάγκες τόσο της οργάνωσης της εργασίας όσο και της οργάνωσης της κοινωνικής ζωής γενικά.

Η μορφή λοιπόν και η λειτουργία του έχει άμεση σχέση με τη **συσσώρευση του κεφαλαίου, την αναπαραγωγή και νομιμοποίηση των καπιταλιστικών σχέσεων** συνεπώς εξαρτάται και από τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες που προκύπτουν στο εσωτερικό του και έξω από αυτό. Το μαζικό, δημόσιο πανεπιστήμιο άρχισε να αναπτύσσεται στη Δύση κυρίως μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και η σημερινή του μορφή διαμορφώθηκε τη δεκαετία του '60. Στην Ελλάδα η μαζικοποίηση του πανεπιστημίου έχει τις ρίζες της κάπου στη δεκαετία του '70 με την ίδρυση περιφερειακών πανεπιστημίων και αύξηση του αριθμού των εισακτέων κάτω από την κοινωνική πίεση. Η λειτουργία του παραμένει ίδια σε όλες τις φάσεις της ανάπτυξης του και περιλαμβάνει **την αναπαραγωγή και κατανομή/πειθάρχηση/διαίρεση του εργατικού δυναμικού** ανάλογα με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες του κεφαλαίου, την αναπαραγωγή και ενίσχυση του **διαχωρισμού μεταξύ χειρωνακτικής και διανοητικής εργασίας**, την προώθηση του ανταγωνισμού και του ατομικού δρόμου.

Κρίση και αναδιάρθρωση του Ελληνικού πανεπιστημίου

Το πανεπιστήμιο εδώ και χρόνια (30 τουλάχιστον) βρίσκεται σε **κρίση**, καθώς αδυνατεί να ικανοποιήσει αποτελεσματικά (με όρους καπιταλιστικής κερδοφορίας) μερικές από τις βασικές λειτουργίες του, **την πλήρη σύνδεση του με την παραγωγή και τις επιχειρήσεις, την αναπαραγωγή του εργατικού δυναμικού, την εκπλήρωση των κοινωνικών προσδοκιών** (κοινωνική ανέλιξη) της εργατικής τάξης. Η κρίση του πανεπιστημίου, όπως και κάθε καπιταλιστικής σχέσης, προκύπτει και από τις δικές μας οργανωμένες ή αόρατες αρνήσεις, τη δικιά μας ανυποταξία ενάντια στην εκμετάλλευση και την υποτίμηση, από τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες δηλαδή που πραγματώνονται εντός και εκτός των τοίχων των σχολών μας όλα αυτά τα χρόνια. Είναι η παράδοση των φοιτητικών αγώνων, οι νίκες και οι ήττες του φοιτητικού κινήματος, οι δυναμικές αγωνιστικές μειοψηφίες στις σχολές, τα μπλοκαρίσματα των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων, η εξέγερση του Δεκέμβρη κτλ.

Στην τωρινή φάση της κρίσης, το πανεπιστήμιο δεν είναι πλέον παραγωγικό για τις ανάγκες του κεφαλαίου και καλείται να αναδιρθωθεί. Η αναδιάρθρωση του έχει σαφείς στόχους, **την επαναφορά της κερδοφορίας του κεφαλαίου, τη μεγαλύτερη σύνδεση της εκπαίδευσης με την καπιταλιστική παραγωγή και την αποκατάσταση του ελέγχου στο εσωτερικό του**. Η αδυναμία του κρατικού προϋπολογισμού να καλύψει τις υποχρεώσεις του απέναντι στο εργατικό δυναμικό των ΑΕΙ – ΤΕΙ οδηγεί στη μείωση του και μελλοντικά στην κάλυψη των βασικών λειτουργιών τους από εργολαβίες όπως ήδη συμβαίνει σε αρκετούς άλλους τομείς όπως η καθαριότητα, η σίτιση και η φύλαξη, με ό, τι αυτό συνεπάγεται, δηλαδή ελαστικές σχέσεις εργασίας, πενιχροί μισθοί, εργοδοτική τρομοκρατία. Η όποια κρατική χρηματοδότηση θα παρέχεται μέσω αξιολόγησης της «παραγωγικότητας» κάθε σχολής μετατρέποντας τα πανεπιστήμια σε αυτόνομες οικονομικές μονάδες, που την πλήρη εποπτεία όλων των λειτουργιών τους (οικονομική, διοικητική, ακαδημαϊκή) και τον τελευταίο λόγο για τις πηγές χρηματοδότησης έχουν τα Συμβούλια Διοίκησης (που αποτελούνται από οχτώ πανεπιστημιακούς, έξι εξωπανεπιστημιακούς και έναν φοιτητή). Έτσι, προκειμένου τα ιδρύματα να επιβιώσουν θα αναζητούν οικονομικούς πόρους σε ιδιωτικό κεφάλαιο στρέφοντας τον προσανατολισμό των σπουδών και της έρευνας προς τα ιδιωτικά συμφέροντα ή θα οδηγούνται σε δίδακτρα (όπως ήδη συμβαίνει σε πολλά μεταπτυχιακά) ή θα συγχωνεύονται/καταργούνται (όπως συνέβη σε πολλές σχολές και τμήματα με την εφαρμογή του Σχεδίου Αθηνά). Η μεθοδευμένη υποχρηματοδότηση είναι και μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για την ανάπτυξη επιχειρηματικών δραστηριοτήτων των πανεπιστημίων (πάγια τακτική που συνέβαινε συγκαλυμμένα όλα αυτά τα χρόνια από μεγαλοκαθηγητάδες) και την παραγωγή άμεσου κέρδους μέσω της άμισθης ή έμμισθης εργασίας των προπτυχιακών ή μεταπτυχιακών φοιτητών στα πλαίσια των διπλωματικών ή ερευνητικών προγραμμάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση των σπουδών.

Κεντρικά σημεία της τρέχουσας αναδιάρθρωσης είναι τόσο η **επίθεση στον κοινωνικό μισθό** (φοιτητικές παροχές) όσο και η **ένταση του ελέγχου και της πειθάρχησης** στο εσωτερικό των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Φοιτητικές εστίες και λέσχες περιφράσσονται λειτουργώντας με αυστηρά κοινωνικοοικονομικά κριτήρια ή αντίτιμο, η δωρεάν διάθεση των συγγραμμάτων περιορίζεται, σημειώσεις παρέχονται μόνο σε ηλεκτρονική μορφή και το κόστος των μετακινήσεων μετακυλιέται σε εμάς. Η ολοένα αυξανόμενη εντατικοποίηση των ρυθμών φοίτησης μέσω των αλλαγών των προγραμμάτων σπουδών, του ορίου φοίτησης (v+2), των μαθημάτων αλυσίδες, του εσωτερικού κανονισμού και των πειθαρχικών ποινών που αυτός προβλέπει, περιορίζει οποιαδήποτε αγωνιστική διάθεση και δραστηριότητα αμφισβήτησης και εναντίωσης. Παράλληλα, η πολεοδομική περιφραγή των ιδρυμάτων -κατάργηση του ασύλου, κλειδωμένες αίθουσες, έφοδοι και εκκενώσεις πολιτικών στεκιών, δυσκολότερη πρόσβαση στους δημόσιους χώρους του ιδρύματος- συνθέτει ένα αποστειρωμένο περιβάλλον, καθαρά για ακαδημαϊκούς σκοπούς, αποκλείοντας

οποιαδήποτε κοινωνική χρήση του πανεπιστημίου. Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την αισθητική απαξίωσή του και τη γενικότερη εικόνα του χώρου που αφήνεται συνειδητά να ρημάζει, αποτρέπει και τα ίδια τα υποκείμενα που δρουν στα πανεπιστήμια να άρουν αυτή την επιβαλλόμενη κανονικότητα.

Διαμορφώνεται ένα νέο μοντέλο πανεπιστημίου που οι διαφορές του με μία **επιχείρηση** είναι πλέον δυσδιάκριτες. Τα πάντα λειτουργούν με όρους **αγοράς, αποδοτικότητας και κέρδους**. Έτσι, το κόστος της εκπαίδευσης που δεν μπορεί να καλυφθεί μέσω κρατικών δαπανών, είτε μεταφέρεται στις τσέπες των φοιτητών και των οικογενειών τους (μέσω της αύξησης του κόστους φοίτησης ή διδάκτρων) είτε σε ιδιώτες εκμεταλλευτές (επιχειρήσεις) είτε και στους δύο. Ταυτόχρονα, η μηδαμινή κοινωνική ανέλιξη που προσφέρει πια η κατοχή ενός πτυχίου μειώνει τις προσδοκίες των εκπαιδευόμενων και ενισχύει τον ανταγωνισμό μεταξύ τους προκειμένου να εξαντλήσουν τις όποιες πιθανότητες για κοινωνική κινητικότητα και ένταξη με καλύτερους όρους σε μεταπτυχιακά προγράμματα. Η σταδιακή **ιδιωτικοποίηση κομματιών των πανεπιστημίων** φαίνεται αυτή τη στιγμή να αποτελεί κεντρική στρατηγική του κεφαλαίου και του κράτους του για την **διαχείριση της εκπαιδευτικής κρίσης** αλλά και για τη **παραγωγή ενός ευέλικτου και πειθαρχημένου εργατικού δυναμικού** έτοιμου να ζήσει με τα λίγα συλλογικά (σαν τάξη) και να παλέψει για τα υπόλοιπα ατομικά.

Ταξικοί αγώνες – Εμπειρίες και προοπτικές

Από ποιά θέση μιλάμε

Το πανεπιστήμιο, για εμάς δεν είναι ένας χώρος προόδου και «ουδέτερης» επιστήμης αλλά ένα ακόμη **πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού**, στη δομή του οποίου εγγράφονται η σύγκρουση αντιτιθεμένων ταξικών συμφερόντων. Δεν θεωρούμε το φοιτητικό σώμα ως ενιαίο με κοινά φοιτητικά συμφέροντα αλλά ως διαταξικό, με διαφορετικές προελεύσεις και στοχεύσεις. Αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς μας ως φοιτητές που αναπαράγουν άμισθα το πιο σημαντικό εμπόρευμα για το καπιταλιστικό σύστημα, την **αυριανή εργατική δύναμη** και βιώνοντας την εκμετάλλευση μέσω ερευνητικών προγραμμάτων, πρακτικών και διπλωματικών ταυτίζουμε τα συμφέροντα μας με τους υπόλοιπους καταπιεσμένους. Εδώ και καιρό πολλοί και πολλές από εμάς, αναγνωρίζοντας τους δυσμενείς όρους και τις συνθήκες εργασίας που θα αντιμετωπίσουμε μελλοντικά είτε που ήδη αντιμετωπίζουμε ως διανομείς και σερβιτόροι, τηλεφωνητές και άνεργοι, δεν μπορούμε παρά να θεωρούμε τους εαυτούς μας **κομμάτια της εργατικής τάξης**.

Όρια των αγώνων μας και προσπάθειες ξεπεράσματος τους

Το πανεπιστήμιο και οι λειτουργίες του μεταβάλλονται καθημερινά από ρροια των συνεχών καπιταλιστικών αλλαγών, ταυτόχρονα μεταβάλλονται και οι **όροι του ανταγωνισμού** μέσα σε αυτό. Είναι εμφανές ότι οι μορφές και τα περιεχόμενα των μέχρι τώρα αγώνων, αν και έχουν καταφέρει να μπλοκάρουν μερικώς τους εκπαιδευτικούς νόμους, αδυνατούν να απαντήσουν στη συνολική επίθεση που βιώνουμε. Πιστεύουμε ότι τα περιεχόμενα και οι μορφές του αγώνα πρέπει να παράγονται από τους **ίδιους τους αγωνιζόμενους** και τις **σχέσεις που αναπτύσσουν στις κοινότητές τους** και όχι από τους ειδικούς των κινημάτων και τις κομματικές διαμεσολαβήσεις, και να στοχεύουν στο **ξεπέρασμα των διαχωρισμών και των ταυτοτήτων** (φοιτητικών και μη). Η προάσπιση των **ταξικών μας συμφερόντων**, η ικανοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών μας αποτελούν **ανταγωνιστικά περιεχόμενα που αποσκοπούν στη συλλογική μας ανατίμηση στους χώρους που καθημερινά κινούμαστε, την ανακατάληψη της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας και την διεκδίκηση όλων αυτών που καθημερινά μας κλέβουν**.

Ταξικοί αγώνες μέσα & έξω από τις σχολές

Έχοντας ήδη διαλέξει πλευρά στο ταξικό πόλεμο που διεξάγεται καθημερινά, αντιλαμβανόμαστε τους μικρούς ή μεγαλύτερους αγώνες που ξεπηδούν εντός και εκτός πανεπιστημίου όχι ως κλαδικούς και συντεχνιακούς αλλά ως **αγώνες της τάξης μας ενάντια στη τάξη του κεφαλαίου, ως αγώνες της επιβολής των συμφερόντων της σύγχρονης εργατικής τάξης απέναντι στα καπιταλιστικά συμφέροντα**. Η κάθε νίκη αποτελεί **ανάχωμα στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση που φαίνεται να σαρώνει τα πάντα στο πέρασμα της και η κάθε ήττα μας βυθίζει πιο βαθιά στο βούρκο της υποτίμησης, της διαίρεσης και της μιζέριας**. Δε στεκόμαστε απλά αλληλέγγυοι και υποστηρικτές αλλά επιθυμούμε και επιδιώκουμε τη ενεργή συμμετοχή μας στη βάση αμοιβαίων σχέσεων, ισότητας και αλληλεγγύης, συνειδητοποιώντας τη γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου σε όλους και όλες μας.

Ο αγώνας της λέσχης

Από αρχές Σεπτεμβρίου, φοιτητική λέσχη του ΑΠΘ παρέμενε κλειστή καθώς δεν είχε ξεκαθαρίσει το τοπίο σχετικά με την εργολαβία/catering που θα την αναλάβει. Και όταν επιτέλους άνοιξε εντείνονται οι προτροπές και οι ανακοινώσεις για έκδοση κάρτα σίτισης και οι διαδικασίες ελέγχου στην είσοδο (που είχαν ξεκινήσει σπασμωδικά από πέρυσι) αποκλείοντας εκείνα τα κομμάτια της τάξης που δεν έχουν στη τσέπη την απόδειξη της φοιτητικής τους ιδιότητας. Φοιτητές και φοιτήτριες δηλαδή που δεν πληρούν τα κριτήρια, είναι μεγαλύτεροι από ν+2, δεν ανήκουν στην προνομιακή πανεπιστημιακή κοινότητα του ΑΠΘ, μετανάστες, εργαζόμενους και ανέργους. Ο κοινωνικός χαρακτήρας της λέσχης χάνεται και ο αριθμός των περισευούμενων, φοιτητών και μη, αλλά και το ίδιο το κόστος ζωής τους αυξάνεται διαρκώς. Η αναδιάρθρωση όμως συναντάει την αντίδραση, στην αρχή, συνελεύσεων αγώνα και

αυτόνομων σχημάτων και στη συνέχεια και κομματιών της αριστεράς που μπλοκάρουν τον έλεγχο της φοιτητικής ταυτότητας και σαμποτάρουν οποιαδήποτε προσπάθεια αναβάθμισής του, καθιστώντας τη λέσχη προσβάσιμη σε όλους. Τα μπλοκαρίσματα του ελέγχου συνεχίζονται σε συνδυασμό με μία σειρά δράσεων, μικροφωνική, παρεμβάσεις στη πρυτανεία και στο Διοικητικό Συμβούλιο της λέσχης, πορεία στους χώρους του πανεπιστημίου, που στόχο έχουν το άνοιγμα του ζητήματος και την αναβάθμιση και κορύφωση του αγώνα. Αυτή τη στιγμή η κατάσταση παραμένει στάσιμη και ο έλεγχος συνεχίζεται. Πάντως φαίνεται ότι βήμα-βήμα η αναδιάρθρωση προχωράει και η ιδιωτικοποίηση της λέσχης και η επιβολή αντιτίμου μας κλείνει το μάτι.

Συνειδητοποιώντας, ότι ο φοιτητικός χαρακτήρας των αγώνων μας είναι κάτι που θέλουμε να ξεπεράσουμε και **το άνοιγμα των πανεπιστημιακών χώρων και η αξιοποίηση της υλικής τους υποδομής για προλεταριακή χρήση αποτελεί για εμάς διακύβευμα**, επιλέγουμε να καθιστούμε τη λέσχη και τους χώρους των σχολών μας προσβάσιμα πεδία για όλα εκείνα τα κομμάτια της τάξης μας που αποκλείονται. Άλλωστε, έχουμε εδώ και καιρό αντιληφθεί ότι αποτελούμε κομμάτι των αποκλειόμενων, αν όχι τώρα στη λέσχη, ίσως στα νοσοκομεία, την εργασία, τις μεταφορές κλπ. Σε μια περίοδο βίαιης καπιταλιστικής κρίσης και όξυνσης της εκμετάλλευσης, **θέτουμε στο κέντρο τις ανάγκες μας και την καλύτερη διαβίωση στους χώρους που καθημερινά κινούμαστε**, όχι για το προσωπικό μας βόλεμα αλλά για τη συνέχιση του ταξικού αγώνα από καλύτερη θέση. Καλλιεργούμε μια **κουλτούρα αντίστασης** απέναντι στην περαιτέρω υποτίμηση μας και τη μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής στην ίδια την εργατική τάξη.

και τα όρια του

Σε αυτό το σημείο θέλουμε να αναφέρουμε κάποια πρώτα συμπεράσματα σχετικά με τα όρια τόσο τα δικά μας όσο και του ίδιου του αγώνα. Ο αγώνας έμεινε στα χέρια δυναμικών μειοψηφιών, κυρίως από το χώρο της αυτονομίας, οι οποίες αν και τον έκαναν κεντρικό θέμα στις σχολές, αυτός δεν πήρε κινηματικές διαστάσεις. Οι γενικές συνελεύσεις των σχολών ήταν λίγες και σπάνια κατάφερναν να θέσουν τους αγωνιζόμενους φοιτητές σε κίνηση. Οπότε η εναλλαγή του κόσμου στα μπλοκαρίσματα και της παρεμβάσεις ήταν μικρή και όλο το βάρος έπεφτε στις οργανωμένες συλλογικότητες. Η **μόνιμη παρουσία μας στη λέσχη και η μη ένταξη στον αγώνα αγωνιζόμενων ή αποκλειόμενων υποκειμένων αποτέλεσε για εμάς υλικό και πολιτικό όριο**. Από τη μία, η κούραση ήταν εμφανής και ο χρόνος ενασχόλησης με ευρύτερα ζητήματα περιορισμένος και ταυτόχρονα η αίσθηση της ανάθεσης του αγώνα στις πλάτες μας έθετε ένα πολιτικό όριο που δεν μπορούσαμε απλά να υπερβούμε. Από την πλευρά μας δώσαμε περισσότερο βάρος στο χώρο των σχολών προσπαθώντας να κοινωνικοποιήσουμε το ζήτημα και να πείσουμε τους φοιτητές να πάρουν θέση και να συμμετέχουν στον αγώνα. Υπήρχε σαν σκέψη ο συντονισμός με άλλες συνελεύσεις αγώνα και στέκια, όπως ομάδες ανέργων, συνελεύσεις γειτονιάς και στέκια μεταναστών που θα έθεταν στο κέντρο όχι μόνο το πρόβλημα της σίτισης αλλά όλων των βασικών μας αναγκών (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη) και θα προσπαθούσαν να το επιλύσουν με συλλογικές δράσεις, όπως αυτομειώσεις στις τιμές των σούπερ μάρκετ, στους λογαριασμούς και στα ενοίκια, άρνηση πληρωμών στα μεταφορικά μέσα και στα νοσοκομεία, διατήρηση του κοινωνικού και δωρεάν χαρακτήρα της λέσχης, καταλήψεις σπιτιών και διεκδίκηση περισσότερων εστιών, αλλά η κούραση και η μη συγκρότηση ενός ολοκληρωμένου πλάνου και στρατηγικής συνέβαλλε στο να την αφήσουμε στην άκρη για την ώρα.

Το φοιτητικό υποκείμενο

Έχει μια σημασία να σταθούμε στο **φοιτητικό υποκείμενο και τη στάση του στους αγώνες** που πραγματώνονται εντός της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η πλειονότητα των φοιτητών συνεχίζει να μένει απαθή μπροστά στην επίθεση που βιώνουμε βυθισμένη καθώς είναι στις αυταπάτες περί κοινωνικής ανέλιξης μέσω του πτυχίου. Τις αυταπάτες αυτές ενισχύουν τα όνειρα των γονιών για την κοινωνική άνοδο, οι καθεστωτικές παρατάξεις και οι μεγαλοκαθηγητές που σε κάθε ευκαιρία εξυψώνουν το πανεπιστήμιο μας και τις ειδικότητές μας στις καλύτερες του κόσμου και μας επιβεβαιώνουν ότι με αρκετή δουλειά και υπομονή (ή αλλιώς εξοντωτικές εργασίες, γλείψιμο και πάτημα επί πτωμάτων) μπορούμε να πετύχουμε ο καθένας τον ατομικό του στόχο. Η αναπαραγωγή του διαχωρισμού μεταξύ διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας αποτελεί βασικό ιδεολογικό όπλο προκειμένου να ενισχυθεί η άποψη ότι ο φοιτητής μετά το πέρας των σπουδών του θα αποτελεί έναν πετυχημένο επιστήμονα, μάνατζερ ή στέλεχος και σε καμία περίπτωση εργάτη. Έτσι, κομμάτια των φοιτητών είτε μένουν απαθή είτε ταυτίζουν τα συμφέροντα τους με την αναδιάρθρωση και στέκονται ενάντια σε κάθε αγώνα. Για τους τελευταίους η επιβολή της τάξης, η άνοδος της ανταγωνιστικότητας του πανεπιστημίου και η διατήρηση του καθαρού περιβάλλοντος προκειμένου να συνεχίσουν ανενόχλητοι την έρευνα και τα μαθήματα τους αποτελούν για αυτούς σημαντικό στόχο, που για να τον πετύχουν είτε θα καθαρίζουν τις βρώμικες αίθουσες σαμποτάροντας την απεργία των εργολαβικών υπαλλήλων ή θα βλέπουν θετικά τον έλεγχο στη λέσχη και εντείνουν τις προτροπές τους για αποκλεισμό των μη φοιτητών. Από την άλλη, όσοι φοιτητές αντιλαμβάνονται τι συμβαίνει, αδυνατούν να εμπλακούν δυναμικά σε έναν αγώνα που δεν τους επηρεάζει άμεσα και απλά υποστηρίζουν αμυδρά τις δικές μας προσπάθειες. Σε αυτό ευθύνεται και η αριστερά και τα περιεχόμενα και αιτήματα που θέτει χρόνια τώρα στα φοιτητικά κινήματα και τις κινητοποιήσεις, που στοχεύουν στη διατήρηση και ενίσχυση των φοιτητικών συμφερόντων.

Ποιοι είμαστε εμείς που τα γράφουμε όλα αυτά;

Είμαστε αγωνιζόμενοι φοιτητές, κομμάτι των φοιτητικών κινήματων και κινητοποιήσεων, της ταξικής πάλης

δηλαδή που συμβαίνει καθημερινά στα αμφιθέατρα των σχολών μας. Επιλέγουμε να συμμετέχουμε στους αγώνες, «από μέσα» δηλαδή θεωρώντας αυτονόητη τη συμμετοχή μας στα κινήματα λόγω της κοινωνικής μας θέσης και από εκεί και πέρα αναζητώντας συμμάχους όχι μόνο σ' αυτούς με τους οποίους έχουμε πάνω κάτω κοντινές ιδεολογικές θέσεις, αλλά σ' αυτούς που θεωρούμε ότι έχουμε τα ίδια ταξικά συμφέροντα. Και «από τα κάτω» δηλαδή χωρίς να κατέχουμε κάποια συνδικαλιστική/θεσμική θέση και δίνοντας καθημερινή μάχη ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τη λογική της ανάθεσης σε κάποιους ειδικούς. Το αυτόνομο σχήμα πολιτικών μηχανικών είναι η δομή που έχουμε επιλέξει για την υπεράσπιση και διερεύνηση των συμφερόντων μας. Μέσα από αυτό, προσπαθούμε να συμβάλλουμε στην **όξυνση της ταξικής πάλης, την αμφισβήτηση της γνώσης και του θεσμού του πανεπιστημίου, την επιλογή του συλλογικού δρόμου απέναντι στην εξατομίκευση, την άρνηση του φοιτητικού lifestyle και των καθεστωτικών παρατάξεων και την αυτόνομη και ταξική οργάνωση των φοιτητών.** Όλα αυτά είναι μία διαρκής κίνηση που στοχεύουν στην **ανασύσταση της κουλτούρας αγώνα μέσα στο πανεπιστήμιο.** Είναι μια προσπάθεια να ωθήσουμε τους φοιτητικούς αγώνες στα όρια τους ώστε να σταματήσουν να είναι συντεχνιακοί. Η **επικοινωνία** και η **συνάντηση** διαφορετικών αγωνιζόμενων κομματιών μέσα και έξω από την εκπαίδευση που θα καθορίζουν τα ίδια τη μορφή και το περιεχόμενο του αγώνα τους είναι η μόνη απάντηση στη συνολική επίθεση που βιώνουμε.

Σύντροφοι, συντρόφισσες
από το αυτόνομο σχήμα πολιτικών μηχανικών
aspm.espivblogs.net | autopolmix@hotmail.com